

законодавство поступово починає використовувати нормальні правові конструкції й звільняється від невиваженого впливу застарілих поглядів на земельну власність [6, с. 45]. Одним з найважливіших стратегічних завдань держави є виділення в складі земельного фонду країн земель загальнодержавного стратегічного призначення, забезпечення управління використанням цих земель і збору відповідних платежів у державний бюджет. В літературі висловлюється думка, що у земельному законодавстві слід розширити державну власність на землю. Без цього держава не може у повній мірі забезпечувати оборону і безпеку, захищати свої кордони, розвивати єдину інфраструктуру, транспорт і зв'язок, охороняти природу [5, с. 18].

Отже підсумовуючи викладене доходимо висновку, що сьогодні недостатньо підготовлене розмежування земель державної та комунальної власності, законодавство про публічну земельну власність перебуває на стадії становлення, оскільки досі не визначена мета, не прогнозовані наслідки як самого процесу розмежування, так і встановлення права власності України і територіальних громад на земельні ділянки, а також відсутня концепція правового регулювання земельних відносин після розмежування земель державної та комунальної власності.

Список використаних джерел:

1. Сидор В.Д. Публічна земельна власність / В.Д. Сидор // Науковий вісник Чернівецького університету. – 2013. – № 644. – С. 96-100
2. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Білик Ю. Д. Еволюція власності на землю в Україні у ринкових умовах / Ю. Д. Білик // Землевпорядний вісник. – 2003. – № 3. – С. 8-18.
4. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розмежування земель державної та комунальної власності : Закон України від 6 вересня 2012 року № 5245-VI // Голос України від 13.10.2012. – № 193.
5. Новоторов О. С. Земельні відносини в Україні: стан та перспективи розвитку / О. С. Новоторов // Земельні відносини і просторовий розвиток України : Матеріали міжнар. наук. конф. (м. Київ, 13-14 квітня 2006 р.) / НАН України, Рада по вивченню продуктивних сил України. – Київ, 2006. – Ч. I. – С. 15-22.
6. Актуальні питання розвитку земельної реформи в Україні / А. С. Даниленко, Ю. Д. Білик, М. Ю. Гарбуз та ін. ; За ред. Ю. Д. Білика. – К. : Урожай, 2004. – 96 с.

Актуальні проблеми реформування державної служби в контексті адміністративної реформи

Патентна Н.С., студент магістратури ННПП НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук Булик І.Л.

Актуальність теми пов'язана із соціально-економічною та політичною кризою в Україні, що потягли за собою неефективність вітчизняної системи державної служби. Проголошений Україною курс на інтеграцію до ЄС передбачає досягнення не тільки соціально орієнтованої економіки, а й високих стандартів, реальної демократії, побудови громадянського суспільства, дотримання верховенства права. Європейський вибір пояснюється високим рівнем життя, прав і свобод громадян, досягнутим розвинутими країнами[2].

Державна служба – ключова ланка в системі державного управління.

На сьогодні у системі державної служби є проблеми, які перешкоджають реальній адаптації до умов європейського співтовариства і які потребують вирішення. Потрібно виділити основні з них.

Відсутність чіткого законодавчого розмежування політичних та адміністративних функцій у системі державного управління, що призводить до не завжди обґрунтованої плинності кадрів державної служби залежно від політичних змін;

Відсутність законодавчо закріплених критеріїв зарахування на посади державних службовців працівників, які реалізують відповідні державно-владні повноваження, а тому чітко не визначено коло осіб, на яких поширюється законодавство про державну службу;

Діяльність державних службовців залишається недостатньо відкритою та прозорою, не створено умов для надійного контролю за такою діяльністю з боку суспільства, що надає додаткові можливості для зловживань, порушень, хабарів і безвідповідальності;

Залишається низькою якість управлінських послуг, які надаються державними службовцями, відсутні чітко регламентовані процедури та національні стандарти надання послуг;

Недосконалою є система проходження державної служби, тобто система відбору, призначення на посади, просування у службовій діяльності.

Внаслідок цих та інших факторів знижується ефективність державної служби, посилюється відчуження людини від держави, зростає неповага до державних органів [3].

Для перетворення державної служби України у державну службу європейського зразка необхідно в законодавчих актах передбачити:

Встановлення публічно-правових відносин між державними службовцями і державою;

Забезпечення політичної нейтральності державних службовців шляхом розмежування політичних та адміністративних посад у системі виконавчої влади;

Чіткі критерії зарахування до посад державних службовців працівників, які виконують відповідні державно-владні повноваження;

Реформування і законодавче врегулювання системи оплати праці державних службовців;

Встановлення прозорих та справедливих принципів відбору на посади державних службовців виключно на конкурсних засадах;

Запровадження в системі держслужби управління персоналом, що базується на принципах законності, компетентності та професійних досягненнях;

Численні факти корупції і хабарництва, бюрократична тяганина, непрозорість і невизначеність адміністративних процедур, відсутність можливості реального громадського контролю за використанням бюджетних коштів, а також недосконалість дисциплінарної системи, що не дає суспільству достатніх важелів впливу на підвищення якості державних послуг, - усе це негативно позначається на реалізації гарантованих Конституцією України прав і свобод людини і громадянина [1].

Отже, головна мета реформування системи державної служби в Україні полягає у спрямуванні діяльності органів виконавчої влади на розроблення і

запровадження нових правових засад, організаційних і процесуальних складових системи державної служби та заходів стосовно вдосконалення кадрового забезпечення державного управління, визначення конкретних заходів щодо подальшого реформування системи державної служби, їх виконавців і строків запровадження, зокрема з урахуванням реалізації кроків щодо наближення державної служби України до стандартів, властивих країнам, - членам ЄС.

Список використаних джерел:

1. Колобов Ю. Сучасні підходи до розуміння державної служби / Юрій Колобов // Вісник державної служби України. – 2012
2. Концепція адміністративної реформи в Україні від 1998 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kds.org.ua/article/kontseptsiyaadministrativnoi-reformi-v-ukraini>.
3. Адміністративна реформа в Україні: сучасний стан, проблеми та перспективи: [монографія]/ за заг. ред. д-ра юр. наук, проф. Н.Р. Нижник, д-ра наук держ. упр. Н. Т. Гончарук. – Д.: Моноліт, 2009. – 384 с.

Співвідношення адміністративної та кримінальної відповідальності

Хижняк І.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри Юрковська Л.Г.

Проблема визначення спільних та відмітних ознак окремих видів юридичної відповідальності завжди була актуальною для правової науки, а для правозастосовної практики однією з найбільш істотних є проблема співвідношення та розмежування таких видів юридичної відповідальності як кримінальна та адміністративна.

Специфічні особливості адміністративної відповідальності найбільшою мірою виявляються за допомогою її порівняння й відмежування від інших видів юридичної відповідальності, зокрема, кримінальної, оскільки остання близько стикається з адміністративною.

Адміністративна відповідальність виступає одним з видів юридичної відповідальності, і під нею слід розуміти застосування уповноваженим органом чи посадовою особою адміністративного стягнення до особи, яка вчинила правопорушення, що за своїм характером не тягне за собою відповідно до чинного законодавства кримінальну відповідальність.

Кримінальна відповідальність також є різновидом юридичної відповідальності, що встановлюється державою в кримінальному законі, накладається судом на осіб, які винні у вчиненні злочину, та мають нести зобов'язання особистого, майнового чи організаційного характеру.

В основі адміністративної відповідальності лежить адміністративне правопорушення, кримінальної відповідальності – злочин.

Розглядаючи адміністративну та кримінальну відповідальність, слід відмітити, що вони певною мірою схожі між собою, адже кожна з них – це відповідальність перед державою. Крім того, для адміністративних правопорушень та злочинів, як підстав адміністративної та кримінальної відповідальності, характерні такі спільні ознаки, як суспільна небезпека, протиправність, караність та винність.

Адміністративну і кримінальну відповідальність варто розрізняти за їх фактичними підставами. Так, фактичною підставою адміністративної